

XVIII/2
DUBEN 2016
5,- Kč

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně



Zajímavý snímek nás vede k zamyšlení. Kdy a odkud je fotografováno? Je to chmel? Jaká je to cesta a zídka? Čtěte uvnitř listu.



ÚVODNÍK

Ne vždycky se nám podaří získat tak zajímavou a historicky cennou fotografii. Tentokrát je to opět zásluhou kokorského rodáka a našeho věrného čtenáře Ivoše Hrabala ze Zlína. Určitě vás zaujme mnohé z toho, co se prostřednictvím této prvorepublikové pohlednice vztahuje k našim Kokorám. Článek o tomsi určitě vyhledejte na dalších stránkách tohoto čísla KN.

Pokusně chceme pro letošní rok (pokud nebudou reakce čtenářů negativní) zařazovat na první stranu takto velké fotografie, podaří li se nám ovšem vhodné a kvalitní získat. U první fotografie sladovnické chasy z únorových KN jsme zaznamenali až nečekaný zájem. Jako první se ozval náš stálý čtenář Ing. Jan Hučín z Olomouce, který posunul stáří fotografie až do období 1. světové války (a zdá se, že nebyl daleko od pravdy). Ještě výraznější bylo upozornění paní J. Jiříkové z centra Dominika, že další z klientek CD mnohé z postav zaměstnanců sladovny, včetně své maminky, poznala. Ale to už s trochou napětí a zvědavosti vyhledejte v dalším samostatném článku uvnitř našeho listu.

Do období února a března zapadá i oživení dalších nově získaných podrobností o rodině nadučitele Antonína Geislera a zejména jeho dcery Berty. Také o tyto mimořádné zajímavé informace se s našimi čtenáři v blízké době podělíme.

Jak jsme se dopídili, olomoucká tiskárna naše fotografie již v rámci tisku neupravuje, zdá se tedy, že nižší kvalita obrázků v černobílé verzi KN, více méně dopadá na naši hlavu. Přesto i čtenáři individuálně uvádějí, že v některých starších číslech KN byly fotografie kvalitnější. I proto znovu vybízíme čtenáře – fotografujte a zajímavé a kvalitní, současné i historické obrázky, do redakce posílejte či přineste, ale nezměňujte je. Předem děkujeme. Podle nejnovější zprávy z redakční rady se v krátké době pokusíme o novou, již více barevnou, podobu našeho listu. Zda se to povedlo, uvidíte sami. Budeme se dále společně snažit o nějakou tu inovaci ve prospěch čtenářů.

Pokusme se doplnit nastupující jaro květinovou výzdobou. V málo obvyklý den 29. února 2016 jsme na zahádkách zaznamenali následující už rozkvetlé nebo rozkvétající květiny: bledule, sněženky, sedmikrásy, nízké kosatce, krokusy a bohatou čemeřici nachovou. I některé pupeny už byly nalité. Hlavně, že na přelomu února a března po suché zimě alespoň trochu napršelo. Pranostika, že jaro propukne, až naše Olešnice opláchne břehy, se však dosud nenaplnila. Až noviny vyjdou, čtenáři už budou vědět, jak se splnily i pranostiky další, např.: „Svatý Josef buď ledy nadělá, nebo je (širočinou) rozseká“ a hlavně, jak proběhly Velikonoce. Hned po velikonočních už začaly kvést narcisy a některé meruňky a v současnosti už i tulipány. Srážkový deficit trval až

do víkendu na konci 1. dubnové dekády. To napršelo (a pěkně pomalu a postupně, naše toky se prakticky nepohnuly) více než 30 mm srážek. A zatím je po suchu a počasí právě dubnové i s raními přímrazky.

Vážení čtenáři, očekáváme a budeme moc rádi, když se k proměněm Kokorských novin vyjádříte.

ODPADY V NAŠÍ OBCI DOBROVOLNICKÁ AKCE Uklidme svět, uklidme Česko.

V sobotu 9. dubna se ráno od 9 do 10 hodin uskutečnil jarní sběr nebezpečného a velkoobjemového odpadu na točně u zastávky. Někteří horlivci navezli odpad v brzkých ranních hodinách, čímž přidělali svozové firmě ještě více práce. Občané mohli tento den využít k legálnímu odevzdání všech nepotřebných věcí, jako jsou drobná elektrozařízení, sporáky, televizory, ledničky a pračky, tam kam patří, tj. k uložení na skládku anebo k dalšímu vyřízení. Není třeba se zbavovat těchto věcí nelegálním uložením do lesa, do příkopu u cesty a podobně. Přesto se s tímto nešvarem stále setkáváme. Rozebrané díly ze starých aut jsou po kouscích uloženy u kontejnerů na sklo a plasty, kolem chmelnic. Pneumatiky a autobaterie končí pohozené v keřích. Všichni jistě víme, jak se mají staré autovraky likvidovat. Stále nemohu pochopit, proč se to i v tak vyspělé společnosti děje, je to snad nějaký národní sport?



Všechny tyto okolnosti mě vedly k tomu, abychom se jako obec již druhým rokem zapojili do celostátní dobrovolnické akce **Uklidme svět, uklidme Česko**. V letošním roce jsem nechtěla akci podpořit jen materiálem, ale snažila jsem se o zapojení většího počtu našich dobrovolníků, kterým není vzhled obce lhostejný. Proto jsem oslovila zastupitele, místní spolky a paní ředitelku základní školy, zda by pomohli s organizací celé akce a samozřejmě i s přímou účastí. S panem místostarostou jsme zveřejnili na webu informační plakátek a doufali, že se v sobotu 16. dubna v 9 hodin sejdem v hojném počtu u základní školy.

A bylo tomu tak. Dobrovolníci ze spolku Kokorští sousedé měli úsek od Kaláby směrem kolem Olešnice až po hlavní cestu, proto si dali sraz rovnou na této straně, rukavice a igelitové pytle si vyzvedli od pana místostarosty na obci pan Ing. Kostiha. Všichni ostatní jsme si materiál rozdali u školy, vytvořili skupinky, vždy dospělí a děti, aby byl zajištěn řádný dozor dětí a rozešli se směrem od školy na staré hřiště. Jedna skupinka jela se mnou a hasiči směrem na Nelešovice, aby byla pokryta co největší plocha úklidu. Postupně jsme se pak scházeli po jedenácté hodině na starém hřišti. Děti dostaly za odměnu pítí a kabanos k opékání a na zpáteční cestu domů malou sladkost. Počasí nám přálo a tak jsme se všichni rozcházelí s úsměvem a pocitem dobře odvedené práce.

Děkuji tímto za podporu akce všem zúčastněným dobrovolníkům, panu místostarostovi a ostatním aktivním členům zastupitelstva, hasičského sboru a malé kopané, spolku Kokorští sousedé, myslivcům a především vedení školy a pedagogům za jejich přímou účast a motivaci dětí. Věřím, že je správné učit mládež pořádku a ukázat jim, že i jejich pomoc je důležitá k zlepšení vzhledu naší obce. Za sobotní odpoledne

jsem všichni sesbírali celkem 550 kg odpadu, který pan Rostislav Jemelka hned v pondělí odvezl k uložení na skládku do Žeravic. Budu se těšit na společné setkání i příští rok. Snad si tento článek přečtou i ti, kteří se odpadu zbavují nelegálním způsobem a nad svými počiny se alespoň trochu zamyslí.

starostka

VÝSTAVA

„Vzpomínáme na staré časy, vracíme se do dětství“

Výstava s velikonoční nebo vánoční tematikou připravuje obec již tradičně několik let. Nápad zastupitelky Aničky Gajdošíkové udělat i něco jiného a využít soukromé sbírky kočárků k uspořádání zase trochu jiné výstavy mě docela nadchl. Ráda zkouším nové věci i když výsledek může být nejistý. Okamžitě jsem si spojila kočárky s panenkami. Zkusili jsme oslovit ještě paní Drexlerovou o zapůjčení většího množství panenek z její soukromé rodinné sbírky. Ta se spolu s dalšími majiteli zajímavých exponátů do akce ochotně zapojila. Myslím, že jsme ani netušili, co naše babičky mají ve svých skříních. Podařilo se nám nashromáždit tolik zajímavých věcí, že jsme nad každým kouskem jhlali a vraceli se snad všichni ve vzpomínkách o několik let zpátky. Výstava probíhala od pátku 15. dubna až do neděle do 18. hodin. Celkem ji shlédlo přes 200 návštěvníků a v pátek dopoledne také děti z mateřské a základní školy v doprovodu pedagogů.



Děkuji všem za zapůjčené exponáty, především paní Anně Jurečkové a její dceři paní Marcelce Lakomé za ochotu a spolupráci. Poděkování patří TJ Sokol Kokory za bezplatný pronájem prostor balkonu v sokolovně a samozřejmě i našim aranžérkám Aničce Gajdošíkové a Drahušce Lörinczové, které vše nazdobily a spolu s Alenou Temlíkovou po celý víkend střídavě uváděly všechny přicházející návštěvníky. S dopravou a převozem věcí nám pomohlo ZD Kokory, za což také moc děkuji. Nyní už přemýšlíme, jaké téma bude příští rok, zkuste to s námi, dobrých nápadů není nikdy dost. Díky všem.

H.Z.



ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

konalo své řádné zasedání dne 17. 2. 2016 a přijalo následující usnesení:

Zastupitelstvo obce schvaluje:

- ověřovatele zápisu Ing. Zdeňka Děrdy a Ing. Vladimíra Lichnovského
- program zasedání zastupitelstva obce
- odpisový plán účetních odpisů na rok 2016 Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- Výroční zpráva o hospodaření za rok 2015 Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- převod finanční částky 2.019,74 Kč do rezervního fondu Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- neinvestiční dotaci pro sdružení „Kokorští Sousedé, z.s.“ ve výši 10.000,-- Kč
- rozpočet Obce Kokory na rok 2016
- revokaci usnesení ze zasedání zastupitelstva obce Kokory ze dne 16. 12. 2015 v části schválení Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene-služebnosti a Smlouvy o právu provést stavbu na p.č. 234 v k.ú. Kokory-vedení NNv (IV-12-8011616) za úhradu 1.000,-- Kč, umístění sloupu el. vedení z p.č. 912/2 na p.č. 234 v k.ú. Kokory
- Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene-služebnosti a Smlouvu o právu provést stavbu na p.č. 2354 v k.ú. Kokory-vedení NNv (VI-12-8011616) za úhradu 1.000,-- Kč, umístění sloupu el. vedení z p.č. 890/7 na p.č. 234 v k.ú. Kokory

Zastupitelstvo obce neschvaluje:

- zveřejnění záměru prodeje p.č. 989/3, 989/4 a část p.č. 989/2 v k.ú. Kokory

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení ze zasedání ZO dne 16. 12. 2015
- došlou poštu
- zprávu o činnosti a přijatá usnesení rady obce ze dne 30. 12. 2015 a 27. 1. 2016
- stavební záležitosti
- rozpočtové opatření č. 9 schválené radou obce dne 30. 12. 2015
- celkové vyhodnocení činnosti v lese v majetku Obce Kokory za rok 2015

Hana Zittová, starostka obce

MIMOŘÁDNÉ ZASTUPITELSTVO

se konalo 17. 3. 2016. Přijalo toto usnesení:

Zastupitelstvo obce schvaluje:

- program zasedání zastupitelstva obce
- ověřovatele zápisu JUDr. Ivanu Hučínovou a ing. Vojtěcha Francišku,
- oddůvodnění veřejné zakázky „Kanalizace a ČOV Kokory“ podle vyhlášky č. 232/2012 Sb., o podrobnostech rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky a odůvodnění veřejné zakázky a dále zastupitelstvo obce schvaluje vyhlášení výběrového řízení na dodavatelské stavby „Kanalizace a ČOV Kokory“

Hana Zittová, starostka obce

ZLODĚJ A VANDAL, NEBO „KAZISVĚT“?

Na rozdíl od pozitivně naladěných účastníků akce „Uklidme Česko“ o které píše paní starostka dále, zvolil jiný způsob úklidu obce darebák

(a možná jich bylo víc), který ukradl v sokolovně z balkonu funkční hašící přístroj, který pak nesmyslně pohodlilo potoka pod most u školy, kde byl nalezen při úklidu obce. Nechce se nám věřit, že by to mohl být dospělý člověk, ale i pro nezletilce si to určitě zaslouží odsouzení. Je to výsměch a neucta, vyjádřená všem těm, kteří se o provoz a bezpečnost v nově upravené sokolovně tak obětavě starají.

Kš

Z OBECNÍHO ÚŘADU SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

Dne 12. února 2016 se narodilo děvčátko - Evelína Jarošová

Vítáme dívčenko mezi kokorské občánky a přejeme jí, ať ve zdraví a pokoji prospívá k radosti rodičů a celé obce.

SŇATEK

Dne 5. března uzavřeli manželství slečna Klauďie Klučáková a pan

Jan Sýkora. Všechno nejlepší na společné cestě životem přejí i prostřednictvím KN přátelé a spoluobčané.

VÝZNAMNÁ JUBILEA

13. 5. 2016 oslaví pan Vladimír Lichnovský kulatých 80 let

16. 5. 2016 se dožívá paní Emilie Doleželová věku 83 let

24. 5. 2016 dosáhne paní Jiřina Mrázková 88 let

1. 6. 2016 oslaví paní Milada Bradová polokulatých 85 let

10. 6. 2016 oslaví paní Justina Kupková požených 95 let

13. 6. 2016 se dožívá paní Zdeňka Miklíková věku 84 let

19. 6. 2016 oslaví kulatých 80 let paní Ludmila Černá

Dne 13. května 2016 se dožívá 60 let duchovní správce kokorské farnosti P. Stanislav Čevela.

Všem oslavenčům za kokorské noviny, za obec, spoluobčany i farníky srdečně blahopřejeme a přejeme hodně zdraví, štěstí a pohody do dalších let. Dvojnásob a slavnostněji to platí pro polokulaté a kulaté narozeniny.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Dne 9. 3. 2016 zemřel pan Miroslav Chalupa

Dne 23. 3. 2016 zemřela paní Anna Janišová (klientka CD)

Dne 30. 3. 2016 zemřel pan Jan Raba

Dne 10. 4. 2016 zemřela paní Marie Pavlíková

Nechť je jim země lehkou a čest budiž jejich památce.



Jan Raba (druhý zleva) pracoval před léty i na stavbě nového sálu sokolovny. Nejvýrazněji se zapsal jako odvážný montážník při osazování plnostěnných svařovaných střešních vazníků vysoko nad podlahou sálu. Vzpomeneme a děkujeme.

Kš

VÁŽNÉ UPOZORNĚNÍ

pro všechny občany, podniky a podnikatele v obci

Ve čtvrtek 7. dubna v 13:55 hod. se spustila na obci siréna, na mobil přišla zpráva o úniku nebezpečných látek do vodní plochy v Kokorách, „**znečištění potoku Olešnice, bez úhynu ryb**“. Po vyhlášení poplachu následoval výjezd profesionálních hasičů, policejní hlídky z Přerova a členů zásahové jednotky obce Kokory. Místem ohrožení byla část potoka za ZD Kokory od výstupu obecní kanalizace, kde podle předběžného zjištění došlo zřejmě k úmyslnému vypuštění neznámé látky do kanalizace, která poté způsobila zpěnění vypouštění tekutiny kolem odtokové roury ústící do vodoteče. Z preventivních důvodů velitel zásahu hasičů doporučil správci vodních ploch pod místem znečištění uzavření stavidel, aby nedošlo k další kontaminaci vod.

Tímto neuváženým jednáním neznámého původce znečištění a nerespektování příslušných zákonů, došlo zbytečně k finančně náročnému zásahu uvedených složek a dále bude po prošetření obec jako vlastník a provozovatel kanalizační sítě zřejmě vystavena finanční sankci ze strany magistrátu nebo ČIŽP.

Zkusme se všichni zamyslet nad tím, aby do budoucna neuváženým jednáním nedocházelo ke znečišťování životního prostředí v naší obci, či dokonce vystavení obce zbytečným finančním postihům. Budme maximálně ohleduplní k naší přírodě, jistě ji chce alespoň v tomto stavu předat budoucím generacím.

starostka

Neutěšený obrázek havárie naleznete mezi barevnými snímky.

KOKORSKÁ RODAČKA SE DOŽÍVÁ STA LET

Když se nad titulkem jen trochu zamyslí pravidelný čtenář KN, musí spolu s redakcí konstatovat, že to tu za celou dobu existence našeho listu ještě nebylo. Na takového jubilanta či jubilantku jsme dosud nenarazili. Ale už je to tak. 18. dubna 2016 se totiž dožila vytožené stovky v seniorském zařízení brněnského magistrátu paní Filoména Placandová. To jméno však čtenářům prakticky nic neříká, ale to klubko snadno rozmotáme, má-li být titlek pravdivý.

Filoména se narodila v Kokorách uprostřed 1. světové války v roce 1916 manželům Klotildě a Floriánu Košťálkovým (staříček byl mezitím na frontě) jako nejmladší dcera. Bylo to v rohovém (dnes obnoveném) stavení na Kopci, č.p. 69, naproti Nakládalům, Mrtvým a Válkovým a také naproti nehlubší kamenné studny v obci. Byla to těžká doba války, útla, hladu a strádání. „Kopeček“ byl tehdy ovšem plný dětí, křiku a her. Jen u Košťálků bylo těch dětí 5. Oldřich (1902), Josef (1904) a postupně Božena (1908), Žofie (1912 - později porodní asistentka provdaná Boudová) a nejmladší Filuška.

V roce 1925 se Košťálkovi nastěhovali do naturálního obecního bytu v suterénu nově postavené měšťanky, Florián jako obecní strážník a školník. Stačil ještě postavit domek č. p. 283 na Pusté. Po jeho úmrtí nastoupil na jeho místo (do roku 1945) syn Josef. Ostatní se rozletěli do světa, Filoména, pro mne vždy velmi hezká, milá a příjemná teta Filka, provdaná od poloviny 30. let za Františka Placandu, prožila pak téměř celý zbytek života v Brně. Za studií jsem u nich krátce bydlel, později po ovdovění jsem ji navštěvoval v jejím bytě na novém velkém brněnském sídlišti Lesná a v dalších letech v pečovatelských zařízeních.

Teta Filka, žila v Kokorách od narození do roku 1936, pak už jen nárazově (pohřby a návštěvy). Přesto si ze svých dětských a mladických Kokor pamatovala až do té stovky doslova úplně všechno. Spolužáky, učitele, sousedy a sousedky (zejména muzikanta Jaroslava Válka a také svého divadelního režiséra Aloise Válka), kde kdo bydlel, kdo s kým chodil a samozřejmě i sportovce Sokoly, házenkáře a zejména spoluhráčky z historicky prvního průkopnického družstva žen české házené Sokola Kokory. Jak už jsme před časem v KN psali, Filka Košťálková zaujala (asi v letech 1934-1936) odvážně post brankářky, v obraně s ní spolupracovaly Blažena Černošková (Bubeníková), Blažena Bubeníková (Matušková) a Františka Kolářová (Horáková). V útoku hrálo sesterské trio

děvčat Dostálových, jejichž křestní jména mi teta ještě před dvěma roky bez zaváhání zopakovala.

Za svůj brankářský vzor ve své krátké sportovní kariéře považovala tehdy „pružného až gumového“ Františka Matušku staršího a stále vzpomínala s láskou na svého „ochránce“, milého staršího bratra (a mého otce) Pepika.

Mnohé z nedávné historie házené i obce jsem např. pro naše noviny i kroniku čerpal z její stále podivuhodně čerstvé paměti. Díky, teta Filko.

V brněnském magistrátním domově pro seniory na Mikuláškově náměstí, se na výslovné přání jubilantky, žádná velká sláva konat neměla. Ale nakonec to bylo přece jen velké a slavné. My, „delegáti“ kokorské části rodiny jsme zajeli do Brna 21. 4. a teta Filka byla v dobré pohodě. Pověděla nám, kolik tam bylo „starostů a náměstků“, okno bylo dosud plné kytic a za postelí několik dárkových košů. Nejvíce ji však potěšil svazek kvetoucích větvíček z kokorských jabloní a třešní, které vyvolaly u jubilantky znovu vzpomínky na kvetoucí „Brambor“ jejího dětství a mládí Kokorské rodačky, která si „po našem“ všechno z Kokor pamatovala a pamatuje a na rodnou obec myslí celý život, přidáme alespoň maličký novinářský svazek dubnových fialek od našich novin a od našich čtenářů a házenkářů.

Zároveň budeme doufat, že se nám poštěstí napsat k takovému jubileu o dalším stoletém kokorském občanu či rodáku i někdy příště. S pokrokem lékařské vědy je to už docela dobře možné. A třeba nás na takovou slávu ze své vlastní rodiny upozorní i naši čtenáři.

Kš

ZE ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLY

Mateřská škola připravila pro děti tři zajímavé akce. Nejprve navštívili velloši pracoviště svíčkárny RODAS a zkusili si vyrobit originální pěkné barevné svíčky. Zajímavá byla pro děti tradiční **prohlídka ZD Kokory** (viz. foto z archivu MŠ) a pak i návštěva výstavy na balkoně sokolovny „Vzpomínáme na staré časy“, kde si děti prohlédly nejen panenky a i starou sestavu kuchyňky na hraní. Na to se podíváme i v obrazové části KN.

S. P.



RECITAČNÍ SOUTĚŽ

Únor je na naší škole ve znamení básníků. Během prvního pololetí totiž žáci pilují svůj přednes, aby právě druhý měsíc v roce mohli předvést své umění na recitační soutěži. Ta letošní se konala ve čtvrtek 18. 2. 2016. I letos, stejně jako každý rok, byli účastníci rozděleni do pěti kategorií, v nichž bojovali o vítězství: 1. kat.: MŠ + 1. tř. (1. místo Ema Děrdová, 2. místo Denisa Jilková, 3. místo Ester Spáčilová) 2. kat.: 2. tř. + 3. tř. (1. místo Jakub Děřda, 2. místo Veronika Jemelková, 3. místo Patrik Remiáš) 3. kat.: 4. tř. + 5. tř. (1. místo Viktorie Marková, 2. místo Anička Hlavinková, 3. místo Eliška Jurečková) 4. kat.: 6. tř. + 7. tř. (1. místo Zdeněk Pflieger, 2. místo Šimon Dobeš, 3. místo Filip Pochyla) 5. kat.:

8. tř. + 9. tř. (1. místo Marie Mičkalová, 2. místo Pavla Malátková, 3. místo Nikola Drobná a Lucka Ťulpová) Celým odpolednem nás provázely žákyně 9. tř. Michaela Sprušilová a Nikola Drobná. V porotě jste mohli vidět p. učitelku Medřikovou, Jemelkovou, Odstrčilovou a jako zástupce žáků se této nesnadné role zhostil Vojta Rottenberg z 9. třídy. Vystoupení recitátorů zpestřila parodie na Šípkovou Růženku v podání dětí ze 6. třídy, u které jsme se všichni nasmáli, také nás okouzly dvě zpěvačky – Maruška Pfliegerová a Lucka Bradová. Soutěž roztančila mažoretky Martina Tomášková a deváťáci si v malém kvízu ověřili, jak dobře známe pohádkové postavy.

Mgr. Jana Jemelková



2. třídy Verunka Matuškovičová s písní Z. Svěráka a J. Uhlíře Když se zamiluje kůň. Ve 3. kategorii zazněla např. píseň Buráky a Proměny. Vítězkou se stala žákyně 4. třídy Tereza Děrdová a její Grónská písnička.

Přestávky, kdy se porota radila o pořadí, vyplnili čas žáci 5. třídy, kteří si připravili ukázkou tance cha-cha a polka. Žaneta Hluší a Nikola Zmrzlíková nás pobavily mažoretkovým vystoupením. Mikuláš Hluší zahrál na klavír, Mariana Ryšánová na housle. Na úplný závěr vystoupil Adam Chovanec s písní Zafúkané.

Mgr. Hana Ezz Al Dean

NÁVŠTĚVA DĚTSKÉ KNIHOVNY A MUZEA V PŘEROVĚ

Ve čtvrtek 17. 3. 2016 jsme my, pátáci, navštívili dětskou knihovnu a muzeum v Přerově. V knihovně jsme měli zajímavou a zábavnou přednášku o knihách, o našich právech a povinnostech při jejich půjčování. Zjistili jsme také, že kromě knih si můžeme půjčit anebo zahrát stolní hry. Během návštěvy knihovny nám paní knihovnice dovolila si zahrát stolní hokej a prohlížet si různé knihy a časopisy. V muzeu jsme měli možnost si prohlédnout třídy od doby Jana Amose Komenského a dozvědět se o jejich vývoji. V každé třídě jsme si sedli a pan průvodce nám podrobně popsal způsob výuky té doby, ukázal nám vývoj písma, obrázky a pomůcky. Vystoupali jsme se i na věž přerovského zámku. Nakonec jsme navštívili místnost plnou hmyzu a kamenů. Našli jsme tam i diamant a zlato. Z hmyzu se nám nejvíce líbili velcí motýli a pavouci, objevili jsme i brouky z Kokor. V muzeu i v knihovně se nám moc líbilo, dozvěděli jsme se spoustu nových věcí a rádi bychom jeli znovu.

Lucie Vysloužilová, Terezie Zlámalová (5. třída)
Ve staré třídě v muzeu Komenského, Foto archiv školy



KOKORSKÝ SLAVÍK

Letos jsme jaro přivítali zpěvem. Dne 21. 3. 2016 proběhla, jako již tradičně každý rok, pěvecká soutěž Kokorský slavík. Moderování této akce se znamenitě zhostila děvčata 8. třídy Maruška Mičkalová a Jolana Drabiščáková.

Své síly si tak děti poměřily ve 3 kategoriích. 1. kategorie MŠ+ 1. třída, 2. kategorie 2. a 3. třída, 3. kategorie 4. a 5. třída. V 1. kategorii zazněly písničky jako Pyšný drak, Tak ráda tě mám, Když jsem já sloužil. Vítězkou kategorie se stala žákyně 1. třídy Ema Děrdová. Ve 2. kategorii zazněly písně různých žánrů – od lidových přes populární, jako Okolo Frýdku, Beskyde, Kytka masožravá, Děti v Africe. Zde zvítězila žákyně

ŠKOLA HROU

V pátek 1. dubna byla naše škola plná nejen aprílových vtípků, ale také nových pánů učitelů a paní učitelek. Naši žáci si vyzkoušeli nelehkou roli vyučujících, slavili jsme totiž Den učitelů (ten bývá 28. 3., na počest narození Učitele národů Jana Amose Komenského).

Zahájení proběhlo v jídelně školy, kde jsme zhlédli vtipnou scénku o životních osudech J. A. Komenského v podání žáků 9. třídy (viz foto). Poté se již všichni odebrali do svých tříd a netradiční vyučování mohlo začít. Naše paní učitelky usedly do lavic, vrátily se do dětských let a jejich místo před tabulemi zaujali jejich „mladší kolegové a kolegyně“ (alespoň pro tento den). Vyzkoušeli si, jaké to je chystat se na výuku, promyslet si postup učení, učit, vysvětlovat, opravovat, či známkovat. Z některých úst poté zaznívalo, že se jim tato práce líbí, že je baví, jiní se nechali slyšet, že by takové povolání v životě nedělali. Necháme na každém, pro co se nakonec rozhodne a čím se bude žít, nám se celý projektový den líbil a užili jsme si jej.



Projekt ŠKOLA HROU 1. 4. 2016

Nejvíce se žákům líbili jako vyučující

v 1. třídě Marie Mičkalová, Conny Burdiová a Eva Kubíčková

ve 2. třídě Marie Mičkalová a Jolana Drabiščáková

ve 3. třídě Nikola Drobná a Šárka Vitoslavská

ve 4. třídě Anežka Jurečková a Jana Válková
 v 5. třídě Jolana Drabišáková
 v 6. třídě Václav Rottenberg
 v 7. třídě Lucie Bradová a Matěj Matuškoví
 v 8. třídě Pavla Malátková
 v 9. třídě Ondřej Bluma a Filip Bílý

Další žáci, kteří si vyzkoušeli roli vyučujícího:

Tereza Horáková, Adéla Chroboková, Žaneta Hluší, Nikola Zmrzlíková, Tomáš Válek, Viktorie Gajdová, Ivone Jurníková, Michal Kafka, Michal Eliáš, Michaela Sprušilová, Tereza Pochylová, Lucie Ťulpová, Veronika Růžičková, Marie Zapletalová, Eliška Chrastinová, Nicolas Meizner, Matyáš Štefan, Miroslav Telíšek, Petr Zicha, Denis Navrátil, Filip Sprušil, Aleš Kratochvila, Adam Chovanec, Adéla Kvapilová, Martina Tomášková, Marie Myšáková, Šimon Dobeš.

STARÉ KOKORY (na titulní stránce)

Obrázek, zachycující některé dominantní kokorské stavby, určitě zaujal. Je jednou stranou pohlednice, jaké tehdy na začátku I. republiky (i dříve) vydávali většinou vlastním nákladem kokorští řemeslníci a obchodníci (např. Pavlíkova strojírna, obchodní dům Aloise Černého, pošta Kokory, Anna Geislerová a dokonce i Sokol Kokory, ten už v roce 1913).

Druhá strana, upravená pro text, adresu, známku a razítko pošty, je také zajímavá. 3. srpna 1922 píše nový kokorský farář (farářem zde od 1. 9. 1921) Páter Korhoň, choti po řídícím učiteli v Bludově, Severní Morava. Vypsanou rukou píše: *Všeho dobra k Vaším ctěným jmeninám Vám přeje oddaný P. Hynek Korhoň farář. Dík za blahopřání.* Jiným písmem je dopsáno jako dodatek: Také i já Vám srdečně blahopřeji. Zdraví Františka Jančíková (snad farská hospodyně).

Jako zajímavost zaznamenáváme, že v materiálech o farnosti od Ing. Růženy Jurečkové a také v obecní kronice je zachyceno křestní jméno tohoto pana faráře, který sloužil v Kokorách až do své smrti v roce 1942, uprostřed II. světové války. Všude je uváděno **Páter Ignác Korhoň**. Jméno **Hynek** je ovšem psáno na pohlednici jako podpis vlastní rukou pana faráře, stejně jako poznámky na fotografii.

Každopádně je v článku od paní Růženy mnohem více zajímavých údajů o hanáckém panu faráři Korhoňovi z jeho dvacetiletého kněžského působení v Kokorách, než obsahuje obecní kronika.

Vraťme se však k obrázku na titulní straně tohoto čísla KN, který má, podle názoru redakce, značnou vypovídací hodnotu a byl rovněž upraven v Brně grafikem Iljou Markem, jehož vazba na Kokory vede přes manželku, herečku a loutkářku Olgu, dceru Arnošta Vitoslavského původem z Hliníka a Gusty rozené Kozelkové ze Zápivováří.

Vypravil jsem se na školní dvůr a hledal (i pro čtenáře) odpověď na otázku, odkud bylo foto grafováno. Moc jsem toho nevymyslel, výhled je totiž zastavěn (škola, školka, obchodník, vzrostlé tuje). Fotograf stál někde na rohu (tehdy neexistující) školní budovy a objektivem obsáhl i zajímavou kamennou zídku snad panského ovčína, která ovšem nemá se zídou vedenou později kolem potoka, nic společného. Zídka na obrázku je stará, poměrně nízká a jakoby oddělovala pozemek věnovaný později na školu od zahrad (E. Mrtvý). V zahradách jsou jednoznačně patrné „hole“ (tyče), po kterých se vine chmel, zahrady jsou však poměrně velmi široké a možná sahají až k dnešnímu školnímu hřišti. V dále je vidět hospodářská budova statku ve dvoře tzv. býčárny, na střeše „panské hospody“ (později „U Černošků“) zaznamenáváme komíny, jeden z nich nepřežil poslední dny II. světové války. Pan farář osobně zvýraznil a popsal polohu fary a kláštera, snadno nalézáme i střechy budov, jejichž frontu oproti klášteru vlastnil nejprve řezník Teimer a později rovněž řezník František Pavlík. O něco méně výrazný v tomto pohledu je štít „obchodního domu“ Aloise Černého s přílehlým traktem a dnes již demolovaná provozní budova, tzv. „domeček“ vedle kláštera. Samozřejmě dominantou je kostel Nanevzetí Panny Marie.

Každá stará fotografie nese sebou nějaké větší, nebo drobnější tajemství. Zde je to poloha a směr cesty kolem zídky a název Klášterní ulice,

kterou si fotograf či vydavatel asi iniciativně přidal, podobně jako jsme to „provedli“ s neoficiálními názvy ulic, či částí obce v „Knize o naší obci Kokory“.

Případné další poznatky či poznámky čtenářů k titulní fotografii rádi zpracujeme a zveřejníme.

Vzpomeneme-li na písmáka Oldřicha Zlámala, tak ten vždy vyprávěl, jak jen pár roků po pořízení této fotografie, v zimě roku 1925, klečeli v těchto místech a v blátě před komisí, rozhodující o stavbě školy, kokorští hospodáři z bezprostředního okolí nebezpečné Olešnice a naléhavě žádali a prosili o založení stavby o několik „šárů“ výš.

Bohužel nebyli (údajně z ekonomických důvodů) znalci poměrů vyslání a tak necelý rok po postavení školy se v zatopeném suterénu novostavby školy jezdilo „na vaštoku“. A to velká voda z roku 1926 zdaleka nedosahovala parametrů povodní z let 1914 a 1980.

Kš

SLADOVNICKÁ CHASA V ÚNOROVÝCH KN

O tom, že titulní obrázek v minulém čísle Kokorských novin opravdu zaujal, jsme napsali už v dubnovém úvodníku.

Z prvního zasvěceného telefonického komentáře Ing. Jana Hučína (dnes Olomouc, původně Kokory 81) vybíráme: podle oblečení „chasy“ by J. H. posunul dobu vzniku fotografie někde na konec I. světové války, první republika totiž přinesla např. výrazné úpravy v délce sukni, proměnu jupek, kacabajek a lajbliků v halenky apod. Na uniformě haltýřského mladíka Hlobila identifikoval, jako pečlivý pozorovatel, dvě rakouskouherská vyznamenání.

Další důležitý ohlas přišel z Centra Dominika. Pozorná paní Jiřina Jiříková nám do redakce zavolala, že její starší spoluklientka a pamětnice paní Zápalovalá většinu děvčat ze snímku poznala, ačkoliv je sama znávala už jako starší hospodyně. Zvláště, když mezi nimi objevila i svoji maminku. Zároveň se ukázalo, že více než polovina této skupiny má přímou vazbu na Haltýře.

Takovýto zdroj informací jsme si nemohli nechat ujít a tak jsme se do klášterního seniorského domova za „oběma děvčaty“ vypravili. Měli jsme před sebou obrázek z Kokorských novin i jména jednotlivých osob. (uďtejte to i vy a sledujte s námi nové, možná i rozšiřující, informace).

První zleva (A. Válková, provdaná Zmatková - na Kopci)) byla sestrou vynikajícího muzikanta a kapelníka Jaroslava Válka, vedle ní sedí slečna Smolová, tu jsme znali jako Helenu Habáňovou, vedoucí skupiny žen pracujících později ve skladu ovoce v pivovaru. V dívce zaznamenané jako Vybíralová jsme poznali později provdanou paní Kozákovou, maminku Vladimíra a babičku Radka Kozáka. O stojících za ní jsme kromě jmen Derková a Hlobil (oba dva z Haltýř) pouze zjistili, že vojákovi menší postavy se neřeklo jinak než Hlobilek.

Kamarádku Vybíralovou nedrží za ruku slečna Poláková, ale Páráková. Rodinní příslušníci potvrdili, že jde o slečnu Párákovou, provdanou Zapletalovou. Maminku bezpečně poznal syn Ladá Zapletal (kamarád a spoluhráč z házené s přezdívkou Meca, nyní z Přerova) i jeho nejmladší sestra Slávka. Je zajímavé, že přezdívkou Párák převzal od manželky a pro rozlišení mezi Zapletaly i manžel, zatímco jeho bratr od potoka držel přezdívkou Oldánek. Informaci předal KN zeť, Miša Gerezdeš. K Miklíkovi a Nakládaloze zatím další poznatky nemáme, zato stojící dvojice zcela vpravo je velmi zajímavá. Na rozdíl od původní domněnky, že jde o Františku Slanou, provdanou Milerovou se dnes domníváme, že jde o její sestru Anežku (1903), provdanou Derkovou a že její budoucí manžel stojí vedle ní. Anežčina ruka položená na jeho rameni tomu nasvědčuje, i když jejich syn Lubomír Děrka (spolužák a kamarád) vyslovuje určité pochybnosti. To vše trochu posunuje datování snímku do začátku I. republiky, někdy těsně po I. světové válce, do dvacátých let minulého století.

Některé nejasnosti určitě zůstávají (snad se ještě ozvou i další čtenáři), ale to přece nevadí. Stejně tato exkurze či malý výlet do historie obce i našich rodů, zůstává, alespoň pro pamětníky zajímavým. Vy mladší si o tom nechte vyprávět. Možná už příště vystoupí z článku či obrázku např. současní padesátníci.

Kš



Šly panenky silnicí na výstavu



Čtyři dámy na výstavce v sokolovně



Ušlechtilý profil velké panenky



Hanácký kroj a klasický kočárek



Panenky a původní závaží z 1. kokorské pošty



Tak jsme uklidili, jen aby to vydrželo



Po úklidu zasloužené občerstvení



Filipíny, podivuhodné rýžové terasy



Bohol pláž Anda



Přátelská společnost na filipinském Mindanau



Naše cestovatelka mezi místními na Filipínách



Smutný, ale krásný jarní den. Pohřeb M. Pavlíkové



Nezodpovědný znečišťovatel, archiv OÚ



Hostýnské vrchy Tak Hostýn neznáte



Předjaří u Olešnice, Foto Jan Teimer



Nové základy na Kazňově



Bobří na Olešnici u Kaláby, Foto J. Teimer



Čápi V Brodku u Přerova, Foto Jan Teimer



Myslivecká vzácnost, foto. K. Machač - převzato



První dubnový mistrák našich mladších žáček



Tenisté po zimním kondičním tréninku



Recitační soutěž



Kokorský slavík, porota je zřejmě spokojena



Veloši dělají originální svíčky



Hlavní výhry jsou čísla 26 a 27



Vzpomínka, Svatý Martin čeká na koně



Rodina je základ státu - foto převzato

V PRŮZRAČNÝCH VODÁCH TROPICKÝCH FILIPÍN

Tak daleko od domova, rádi bychom napsali z klidné Evropy, jsme se dostali v minulém čísle KN, zásluhou vyprávění naší mladé cestovatelky Zuzany Habáňové. S otcem Jiřím navštívila Zuzana v lednu i redakci KN. Zachytili jsme ji (a zařadili do obrazové přílohy) shodou náhod pod obrazem slunečnic, který namaloval mnohem starší cestovatel, kamarád a spolužák, také kokorský rodák, Ladislav Dohnal, který se před více než padesáti léty plavil na československé lodi Republika, se kterou jako lodní kuchař obeplul prakticky celý svět. Také on nám napsal před léty do našeho listu, takže naše malé cestopisy už mají svou historii. Ale ponořme se už do popisu cesty po Filipínách v okamžiku, kdy se kokorská cestovatelka konečně a uspávaná vlnami plaví Pacifikem na ostrov Bohol. A už se dozvíte, milí čtenáři, jak to bylo dál, v podání Zuzany Habáňové:

Budí nás lodní siréna, jsme v cíli. Nemám žádná velká očekávání, západní pobřeží je hojně navštěvované turisty. Jenže my jsme na východě a nedaleko je prý opravdu pěkná pláž Anda. Místní rikša, zvaná tricýkl, zvládne 40 km za necelé 2 hodiny. Unavené a zaprášené se ubytujeme v příjemném apartmánu, kde noc před námi strávili dva Češi. Venku je pekelné vedro, ale škoda trávit drahocenný čas na pokoji. Od apartmánu až kamsi do dálky se táhne překrásná pláž s bílým pískem, z jedné strany lemovaná kokosovými palmami, z druhé omývaná průzračnou vodou Tichého oceánu. A nikde nikdo. Přesně tak si každý představuje exotiku. Musím přiznat, nikdy jsem takovou nádheru neviděla. Nicméně každá mince má svůj rub i líc. Před nemilosrdně pálicím sluncem se není kam schovat, pod palmami s úzkým kmenem a pár větvemi je to nemožné. Částečnou úlevu přináší teplé moře, kůži před spálením a puchýři už ale nezachráníme. Všude se povalují kusy vyplavených korálů a krásné mušle, sem tam rybářská bárka.



Z dřevěných domků na útesech za námi vybíhá několik dětí a dvě asi desetileté holčičky se k nám připojí. Jmenují se Katrin a Marbel, je vidět, že pochází z chudých poměrů, anglicky mluví ovšem skvěle. Dělalí nám příjemnou společnost, a když po nějaké době narazíme na nenápadně skrytý hotel, zveme je na colu a zmrzlinu. Bydlí nedaleko, jsou tu ale poprvé. Hotel je to luxusní, personál sleduje chudá děvčátka nelibě, ale nic nenamítá. Jak by ne, když tu mají ceny jako na Staroměstském náměstí. Holky si slastně užívají sladkostí, my bezdrátový internet. Jenže Katrin začíná být nervózní, neustále pozoruje moře a přemlouvá nás k návratu. Tak dobře. Pláž se nějak změnila, zmenšila se. Přichází totiž velký příliv, před kterým není kam uniknout. Bílý písek zmizel, my se brodíme podél skalnatých útesů, voda nám sahá k pasu, holkám téměř po ramena. Marbel mě upozorní na mořského hada, který kolem proplave. Za každým ohybem útesu opět útesy. Nakonec se s vypětím sil dopotácíme k jejich chatrnému domku. Za odměnu a pomoc jim dáme zbylé filipínské peníze a po vyprahlé souši se vracíme na pokoj. Máme skvělé ubytování, komáři tu nejsou a voda teče. Večer ale zjistíme, že elektřina neustále vypadá, všude je prostě něco.

Pokračujeme na západ v místním dopravním prostředku, v jeepney (čti džipny). Pokud jej nevyzkoušíte, jako byste Filipíny nenavštívili. Původně americký jeep (džíp) přestavěný prodloužením na prostředek veřejné dopravy, dlouhé dřevěné lavice umístěné uvnitř po bocích, kapacita

asi šestnáct lidí, ale často jich jezdí mnohem více. V akutním případě přeplněnosti si pasažéři mohou sednout vedle řidiče, na stoličky či na střechu se zavazadly. Vozy jsou bohatě malované a zdobené chromovanými doplňky. A jsou velmi levné. Na pár dní se zastavíme v tropickém vnitrozemí u řeky Lomboc. Máme opravdu originální ubytování. Bambusová chatka, uvnitř postel s moskytiérou, venku pohodová veranda s houpací sítí. A koupelna? Jen mísa a přívod vody, kterým se sprchuje i splachuje. A všude okolo chat bujná vegetace. Co víc si přát? Na motorce vyrážíme navštívit místní atrakce. První z nich je nártoun filipínský, nejmenší opička na světě, žijící pouze na Filipínách. Na veliké hlavě, zabírající třetinu celého těla, má průhledné uši a obrovské, velmi vtipně vykulené oči. V poměru ke svému tělu jsou největší ze všech savců. Pro Vaši představu, jako by měl člověk místo očí grapefruity. Na svou roztomilost bohužel smutně doplácí. Peněz lačnící obchodníci nabízejí tyto noční tvorečky turistům k focení. Opičky kvůli neustálému buzení a stresu po pár dnech umírají. My ale nártouna navštěvujeme v malé rezervaci. Spokojeně spí v korunách stromů, občas vykukne své veliké oko, a i když je zde plno turistů, všichni se chovají tiše a ohleduplně. Oběd si dáváme v „hrncárně“, u místních oblíbené jídelně. Na pultě je vystavena spousta hrnců, do kterých nahlížíme a nabíráme, na co máme chuť. Převládá tučné vepřové maso a vnitřnosti v octu, se zeleninou, rýže a nudle. Za dvě ohromné porce platíme v přepočtu necelých 60 Kč. Projíždíme půvabnou krajinou, na obzoru se začínají pomalu rýsovat podivuhodné kopce. Žádný návštěvník Boholu totiž nevynechá místní výjimečnou přírodní zajímavost, Čokoládové hory. Foto v minulých KN) Na 50 km² se k obloze tyčí 1268 kopečků, dosahujících výšky 120 metrů. Člověk si řekne kopce, ale stačí jeden pohled a pochopíte kouzlo této neobvyklé krajiny. Krásně souměrné pahorky jsou jeden vedle druhého porostlé zelenou trávou. Ta v období sucha hnědne a získává doslova čokoládovou barvu. Podle filipínských pověstí jsou kopce slzy, které ronil nešťastný obr nad smrtí své milované obryně. Brečel tak usilovně, že jeho snahu ocenilo i UNESCO a do svých barev ji zahrnula také boholská vlajka. Vyšplháme strmé schody a z nejvyššího čokoládového vrchu se kocháme pohledem na okolní kopce. Po indickém Tadžmahalu se mi splnil další cestovatelský sen. Škoda jen, že je tu tolik turistů. Cestou zpět zastavujeme na trhu, u stánků zkoušíme kořeněné smažené kuličky, smažené banány a jiné místní dobroty. Sice pořádně nevím, z čeho jsou vyrobeny, ale chutnají skvěle. Neodolám a kupuji si exotický durian. Když mi prodavačka podává v igelitu pečlivě zabalené žluté kousky, směje se a uznale kýve hlavou. Evropané durian přece nejedí. On sice chutná božsky, ale dábelky smrdí. Jako směs zralých tvarůžků a oder z veřejných záchodků. Durian se nesmí vozit ve veřejných prostředcích, v taxi, konzumovat v restauracích ani hotelových pokojích. A tak zastavujeme uprostřed přírody, kde nikoho nebudu obtěžovat a vychutnávám si tuhle lahůdku. Jako bych jedla pěnu z piňakolády a kapučína. Kamarádka se ke mně raději ani nepřibližuje. Večer si kupujeme další dobrotu. Rum Boracay. Tohle sladounké smetanové pití je spíše ženská záležitost, obsah alkoholu má ale docela vysoký a chuť báječnou. Kvůli němu bych se na Filipíny zase vrátila. Naše chatky jsou přímo



u řeky Lomboc. Ráno se procházím po prašné cestě a pozoruji její líné tekloucí modrozelené vody. Okolo roste velmi hustá džungle, ptáci zpívají, opice skřehotají. Naproti spousta domků, lidé posedávají na verandách, smějí se a mávají. Nějaký mladík se ke mně přidá a hezkou angličtinou si povídáme o zdejší životě, o tajfunech, ukazuje mi vysoko v korunách stromů plody durianu, a diví se, že mi chutná. Neodolám skotačení dětí v řece a jdu se také osvěžit v úmorném horku. Řeka je několik metrů hluboká, proud je opravdu silný. Skrz temnou vodu není vidět vůbec nic, nevím, nad čím plavu a co plave kolem mě. Odpoledne vyrážíme na motorce podél jižního pobřeží do nejvíce turistické oblasti Panglao. Jezdí sem téměř všichni zahraniční návštěvníci. Několik kilometrů od pevniny jsou jedny z nejlepších podmínek pro potápěče na celých Filipínách. Dokonce zde několik Čechů provozuje půjčovny s vybavením. Asi jsme špatně odbočily a zdejší pověstné pláže minuly, dojedeme sice k hezké bílé pláži, je však plná restaurací, barů, stánků se suvenýry, zakotvených lodí a spousty lidí. Potkáváme dva mladé Čechy, poklábosíme, ale spíše než krásy ostrova je zajímavá zábava. Chválí si svůj luxusní hotel s bazénem, nevěřícně kroutí hlavou, že máme motorku. Pokud prý pojedou někde na výlet, jedině taxikem. To kdyby viděli naši chatku s bambusovou koupelnou.

Moc jim chutná rum Boracay, ale prý radši zůstanou u vodky. To jsou mi turisté. Při cestě zpět zastavujeme na opuštěných plážích, nemají tak bělostný písek jako na Panglao, mezi místními, kteří tu piknikují, je ale skvělá pohoda. Večer asi praskla hadice vedoucí do naší koupelny. Celou noc posloucháme hukot vody, která teče kamsi pod naši chatu. Když na to upozorníme majitele, jen mávne rukou, nijak si s tím hlavu neláme.

Opouštíme nádherný Bohol a přelétáme zpět na sever, na Luzon. Je to největší ostrov Filipín s hlavním městem Manilou, nenajdeme tu sice tak idylické pláže jako na jihu, ale zato krásné hory a fotogenické vulkány. Potřebujeme rychle z letiště na autobusové nádraží, místo toho však trčíme několik hodin v kolonách totálně ucpané Manily. Taxikář povídá, že je to tu normální. Nakonec jsme v cíli a večer pokračujeme nočním autobusem na sever do hor, do Kordiliér. V plně obsazeném autobusu jsou efektivně využity i místa v uličce, kde na malých stoličkách úhledně sedí asi deset lidí. I když jsou venku tropy, někteří pasažéři mají šály a čepice, klimatizace je tak silná, že si připadáme jako v mrazáku. Ostré horské serpentiny a prudký výškový rozdíl nedělají lidem dobře, jsou vděční za každou zastávku. Na jedné z nich vyhecují přátelé mladého Francouze ke konzumaci balútu, další filipínské rarity. Vařené kachní vejce uvnitř se zárodkem pojídá mladík jen s obtížemi. Moderně vyhlížející Filipínka vedle něj hltá vejce za vejcem. My se k tomuto experimentu neodvážíme. Nad ránem přijíždíme do horského městečka Banaue. Jsou to jiné Filipíny. Hory zahalené v oparu, chladno a bohužel trochu deštivo. Proč sem vlastně všichni jezdí? Oblast je proslulá rozsáhlými rýžovými terasami, které jsou součástí kulturního dědictví UNESCO. Většina turistů přijíždí na několik dní, my máme pouze jeden den, ale protože prší a je zima, pojedeme večer autobusem zase zpátky. Místní průvodce si klepe na čelo: „Vy sem jedete dvanáct hodin v nacpaném autobuse, rychle proběhnete terasy a zase dvanáct hodin v autobuse zpátky? Vy nejste normální.“

Divoce pomalovaný jeepney nás se skupinkou Filipínců veze do horského sedla, odkud vyrazíme pěšky na nejkrásnější místo celé oblasti, do

ce, my ne. Říkám kamarádce, že je budeme nenápadně sledovat a půjdeme v jejich stopách. Převýšení je docela znát, cesta horskou džunglí rozbahněná, kluzká, výhledy do údolí ovšem fantastické. Do Batadu nevede jiná než tahle divoká cesta, nechápu, jak místní zásobovači dokáží seběhnout kluzké kamenné schody a rozbahněný terén jen v žabkách. Filipínská skupina si nás všimne, vtáhne mezi sebe a až do vesnice se o nás starají. A jako správní Asiaté se s námi všude fotí. Lidé na Filipínách mě mile překvapili. Vstřícní, velmi nápomocní, rádi si povídají, smějí a vůbec nejsou dotěrní, jak to znám z jiných částí Asie. Po hodině obtížného treku jsme v Batadu. Když se před námi otevře výhled na obrovský horský amfiteátr, oněmíme úžasem. Z vysokých strmých hor padají do hlubokého údolí sytě zelené kaskády rýžových teras. Jsou staré dva tisíce let a právem nazývány „Osmým divem světa“. Důkaz obdivuhodné stavitelské schopnosti a vynalézavosti místního kmene Ifugao, který je stvořil. Horské prameny a proudy jsou kanály svedeny dolů a zavlažují rýžová políčka. Dá se mezi nimi chodit po úzkých dřevěných chodnících. Potkáváme drobného staříčkého muže v tradičním oblečení, neměří ani 150 cm. Je z kmene Ifugao a s radostí se s námi vyfotí, samozřejmě za malý poplatek. Jaká škoda, že zde nestrávíme více času, nesejdeme do údolí a neprojdeme mezi rýžovými políčky. Loučíme se s našimi společníky a rozbahněnou džunglí samy vracíme do horského sedla, kde nás čeká jeepney. A večer zpět do Manily. Velmi hektický, ale nezapomenutelný den. (Foto v minulých KN)

Míříme letadlem zpět do Evropy, které je opět plné bělochů a jejich filipínských manželek s dětmi. Co říct závěrem? Filipíny jsou sice daleko na druhé straně zeměkoule a památky tu téměř žádné nenajdeme. Avšak spousta zapomenutých ostrůvků, čekající na své objevení, exotické tropy, křišťálově průzračné moře s barevným podmořským světem, velmi přátelší lidé a samozřejmě rum Tanduay či Boracay, kvůli tomu se sem určitě brzy vrátím. A Vy neváhejte, dřív než je pohltí masový turismus.

Z. H.

POMLÁZKA PŘED ASI 30 ROKY

Letos proběhlo velikonoční pondělí bez výraznějšího vzruchu, tradice pomlázkové obchůzky byly sice většinou dodrženy, ale.... V redakci jsme rozdali jen pár vajíček a nějakou tu čokoládu a kalíšek, ale musíme si uvědomit, že už patříme k uhasinající generaci. To před třiceti léty, to bylo něco jiného. Skupina chlapců Jurečkových a Zlámalových (pod vedením nejstaršího Dominika) se vypravila na paní učitelku (ta byla v nejlepších letech) a pořádně ji podle tradice a pevných pravidel vymrskali. A paní učitelka byla asi spokojená, takových koledníků musela ovšem čekat daleko více a někteří i z mnoha dalších školních ročníků vydrželi za ní chodit až do dospělosti. Krásnou vzpomínku dokresluje archivní rodinné foto.



vesničky Batad. Vypadáme vtipně, filipínští turisté mají kvalitní outdoorové (sportovní) oblečení a boty, velké batohy a trekové hole, my jen letní sukýnky, plátěné tenisky a malé cestovní kabelky. Oni mají průvod-



KOKORSKÁ FARNOST DOKONČENÍ

Historie kokorské farnosti, tak, jak ji postupě prezentovala paní Ing. Růžena Jurečková v našich Kokorských novinách dospěla až do současnosti. Tě se jen stručně dotýká první odstavec (psaný ovšem v roce 2014). V dalším textu připomíná autorka příslušníky kněžského stavu narozené v Kokorách, Žeravicích či Čelechovicích. Shromážděné zajímavé údaje budou možná pro některé čtenáře zcela nové.

P.Wojciech Zapiór z počátku svého působení v Kokorách znovu obnovil výuku náboženství v místní základní škole. Od října 2013 převzala vyučování absolventka teologické fakulty Mgr. Libuše Calábková z Přerova. K 30. Červnu 2014 z Kokor P. Wojciech Zapiór na vlastní žádost odchází a je jmenován kaplanem ve Šternberku. V neděli 30. července 2014 má na jeho místo jako kokorský farář nastoupit P. Stanislav Čevela, rodák ze Salaše u Velehradu, dosud farář ve Štěpánově (okr.Olomouc). (P. Čevela je kokorským farářem dosud)

Během staletí trvání naší farnosti se v Kokorách narodila řada kněží, kteří působili v jiných farnostech. (Ve své rodné farnosti kněží nepůsobil, podle přísloví: „Žádný není ve své vlasti prorokem“.) Níže je uvedený seznam kněží - kokorských rodáků, který pro nedostatek písemných dokladů začíná až v 19.stol.:

Jakob Zelinka * Kokory; od 29. června 1813 lokální kaplan v Myslovicích, odkud v dubnu 1822 odešel do Jindřichova u Hranic (Heinrichswald), další informace chybějí.

Leopold Pientak * 1794 Kokory; ordinován 1819 v Olomouci. Byl administrátorem v Prusinovicích, 1. července 1840 se stal lokálním kaplanem v Derfli (Sady u Uherského Hradiště) a tamtéž 26. února 1845 prvním farářem. Zemřel v Derfli 8. března 1850.

Josef Zahradník * Kokory; zemřel v Ratkově ve Slezsku jako tamní farář a děkan 17. září 1833.

Josef Bartoník * 1851 Kokory; ordinován v Olomouci 1875. V r. 1880 byl kooperátorem v Újezdě u Uničova, tamtéž ještě r. 1888. Roku 1897 byl farářem v Písařově u Šumperka. Zemřel 24. května 1932 jako farář v Těšeticích.

Eduard Pavlík * 1861 Kokory; maturoval r. 1883 na Slovanském gymnáziu v Olomouci. Ordinován v Olomouci r. 1887. Roku 1897 byl kaplanem v Krnově. Zemřel 1. dubna 1919 jako titulární konsistorní rada a farář v Klášteře Hradisku u Olomouce, pohřben v Kokorách.

Mons. Oldřich Zlámal * 4. dubna 1879 Kokory, studoval na Slovanském gymnasiu v Olomouci, ale poslední dvě třídy absolvoval v Přerově, kde maturoval. Od r. 1900 studoval v Olomouci na teologické fakultě. Pro nedorozumění s arcibiskupem Kohnem, který ho považoval za autora kritického novinového článku, nebyl v Olomouci v r. 1904 vysvěcen, ale na popud amerického biskupa Koudelky odjel s ním do USA, doprovázen sestrou Růženu Zlámalovou, která mu po celý kněžský život pomáhala jako hospodyně na faře. Ordinován 3. listopadu 1904 v Clevelandu (Ohio) a nastoupil zde do duchovní správy. Působil ve slovenských farnostech, nejprve u kostela sv. Vendelína a pak u sv. Cyrila a Metoděje. Od 15. srpna 1915 až do smrti byl farářem velké farnosti u kostela P. Marie Lurdské v Clevelandu. V obou světových válkách se aktivně zúčastnil národního odboje, na své faře hostil budoucího prezidenta T. G. Masaryka. Jeho podpis je i na Pittsburské dohodě. Za druhé světové války pracoval jako viceprezident organizace „Americká pomoc pro Československo“.

V r. 1919 jako kapitán americké armády přijel do ČSR jako člen tříčlenné delegace Národního svazu českých katolíků v Americe. Ve vlasti pobyl asi půl roku, proslovil řadu přednášek, mluvil dokonce z věží chrámů, aby ho mohly slyšet zástupy posluchačů. Na zpáteční cestě byl v Římě přijat papežem Benediktem XV. V únoru 1946 naposled navštívil Kokory, když přijel na pozvání československé vlády a přivezl sebou mnoho darů, zvláště šatů, které věnovali američtí Češi jako dar svému národu, zbídačenému válkou. V březnu 1946 byl jmenován čestným kanovníkem kroměřížským, konsistoriálním asesorem a arcibiskupským radou, od československé vlády dostal Řád bílého lva. V té době už trpěl srdeční

slabostí, ale stále se věnoval svým povinnostem v duchovní správě i ve veřejném životě. Zemřel náhle v nemocnici sv. Alexeje v Clevelandu 24. března 1955. Pochován byl 28. března v Clevelandu.

Byl činný také literárně. Mimo mnoha časopiseckých článků vydal roku 1954 své paměti „The Story of my Life“ – „Povídka mého života“, které byly v Chicagu vydány také česky.

Valentin Doležel * 14. února 1882 Kokory, ordinován 5. července 1908 v Olomouci. Zemřel 5. října 1955 v Oseku nad Bečvou jako tamní farář.

Alois Rygal * 26. června 1906 Kokory, ordinován 5. července 1929 v Olomouci. Zemřel náhle 3. prosince 1968 ve Valašském Meziříčí, kde byl také 7. prosince 1968 pochován. Ve Valašském Meziříčí byl kaplanem do roku 1946, kdy se stal tamním farářem. V letech 1950-52 byl komunistickým režimem postaven „mimo službu“, od roku 1952 do roku 1958 byl duchovním správcem v Branné (okr. Šumperk), kde byl v roce 1956 (?) k padesátinám jmenován arcibiskupským radou. Pak byl opět „postaven mimo službu“ a odstěhoval se do Valašského Meziříčí.

František Hučín * 9. března 1917 Kokory, ordinován 5. července 1940 v Olomouci. Farář na Horní Bečvě. Zemřel náhle v neděli 27. srpna 1967. Byl pohřben na Horní Bečvě.

Karel Kuchař * 4. listopadu 1917 Kokory, ordinován 5. července 1947 v Olomouci. Působil ve farnostech Starý Hrozenkov, (1947 – 1949), Příbor (1949 – 1951), v letech 1951 – 1954 pracoval u PTP Mimoň, Praha, Bratislava a Stříbro. Pak působil v Ostravě – Porubě (1954 – 1962), v Ostravě (1962 – 1968) a od roku 1968 v Libině nejprve jako administrátor, od roku 1973 jako farář a v letech 1990 – 2001 byl šumperským děkanem. Kromě Libiny spravoval farnosti Ruda nad Moravou, Mladoňov a Oskava. Od září 2003 žil v důchodu u Milosrdných sester sv. Vincence de Paula v Kroměříži. 10. ledna 2007 zemřel v kroměřížské nemocnici. Pochován byl 17. ledna 2007 v Kokorách. V době jeho 35 letého působení v Libině jezdili kokorští hudebníci o poslední neděli vánoční doby na jeho pozvání hrát Geislerovy kokorské koledy do kostelů farností, které spravoval. Za 2.svět.války se jako bohoslovec zasloužil o záchranu nejstaršího kokorského zvonu „Kristus“ a později o opravu sochy sv.Antonína při silnici z Kokor do Krčmaně.

František Coufal * 1864 Čelechovice, absolvent Slovanského gymnasia v Olomouci 1883, ordinován 5. července 1888 Olomouc. Zemřel v Prostějově jako emeritní farář žeravický 11. dubna 1931.

Valentin Zavadil * 18. března 1879 Čelechovice, ordinován 5. července 1903 Olomouc. Od roku 1933 farář ve Spythněvi u Napajedel, kde zemřel 20. února 1968 ve věku 89 let. Pohřben byl na novém hřbitově ve Spythněvi.

Josef Chromčík * 1862 Žeravice, ord. 1887 Olomouc. Zemřel 24. května 1932 jako farář v Českém Bohdíkově.

Marek Jan Berg Opraem * 25. listopadu 1919 Žeravice. Vstoupil k premonstrátům. Po rozpuštění strahovského kláštera pracoval manuálně i v kanceláři na různých místech, naposledy v Bratislavě. Dokončil bohoslovecká studia v Litoměřicích, svěcení mu udělil 27. června 1970 v Praze ThDr. František Tomášek. Zemřel 12. května 1986 jako vikář a děkan v Mariánských Lázních.

V době od 2. světové války působili při farním kostele v Kokorách tito **kostelníci: Karel Nakládal** Kokory č.68, který byl po otci, také Karlovi, i hrobníkem.

Po něm byl od šedesátých let kostelníkem **Antonín Tichý**, (který bydlel u sester dominikánek). Službu kostelníka vykonával až do poloviny 70.let, kdy odešel do domova důchodců v Hodoníně. Kostelnickou službu pak zastával **Jaroslav Vitoslavský**, Žeravice č. 17 a po něm **Antonín Uvíra**, Žeravice č. 14. Po odchodu sester dominikánek z Kokor v r. 1981 se ujala služby kostelnice až do r. 1990 **Anna Kovářová** ze Žeravic. V letech 1990 – 93 byla kostelnicí **Růžena Jurečková** Kokory 158. Od r. 1993 do své náhlé smrti 31. 12. 1999 byl kostelníkem její otec **Oldřich Zlámal** Kokory 336. Od 1. 1.2000 až prakticky do své smrti 30. 7. 2013 zastával službu kostelníka **Vlastimil Zeman**, Kokory 340. Od začátku léta 2013 dodnes je kostelníkem **Vladimír Jurečka** Kokory 158.



Alois Válek, **kostelník Karel Nakládal**, P. Vladimír Gibala

Kokorská farnost má za sebou dlouhou a bohatou historii. Jsou to dějiny spolupráce člověka s Bohem. Hodnotit dnešní stav farnosti si netroufám, to přísluší našim nástupcům. Při zpětném pohledu na těch šest a půl století farnosti si uvědomuji, v jak šťastné době nyní žijeme, oproti hrůzám, kterým po celá dlouhá období čelili naši předchůdci. „Historia est magistra vitae.“ - Historie, která je učitelkou života, nás učí pokoře, vděčnosti a důvěře, že přítomnost i budoucnost naší farnosti je uchovávána a nesena v Božích rukou - a to stačí. J. R.



Na doplnění obrázek mladého P. Jindřicha Geislera, o kterém píše i jeho rodná sestra Berta provdaná Steinmannová, jejíž spisek „Osm pokolení“ se nám podařilo od členů jejich rodiny získat a ze kterého budeme rádi čerpat i pro naše čtenáře v dalších číslech Kokorských novin.

P. Jindřich Geisler, z kokorských Geislerů, se posléze stal generálním vikářem olomoucké arcidiecéze a za 1. republiky znamenitým správcem jejich arcibiskupských statků. Opakovaně máme i v jeho osobě potvrzeno, že rodina Geislerova byla opravdu výjimečná. Zastavte se a zamyslete se u jejich rodinného pomníku při vstupu na kokorský hřbitov

KŠ

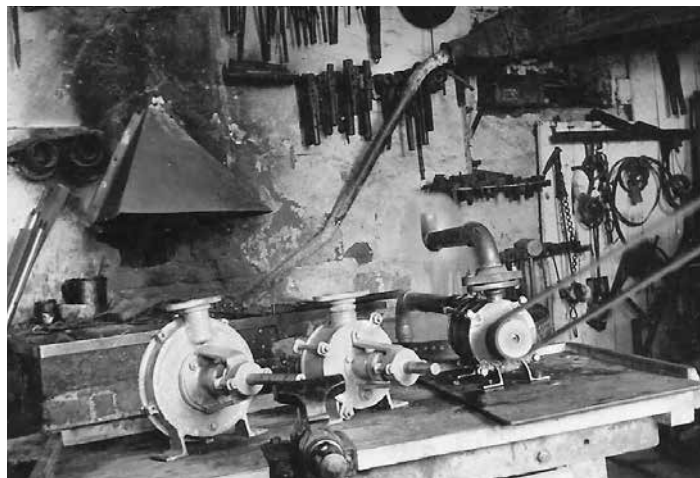
BESEDA NAD OBECNÍ KRONIKOU A KNIHOU O OBCI

Na 15. března 2016 (shodou okolností v den smutného výročí obsazení našich zemí Hitlerem v roce 1939) připravil kronikář obce s podporou paní starostky a školy tradiční besedu s občany. Zasedací místnost obecního úřadu se vcelku zaplnila, přišli ovšem jen ti nejvěrnější. Připravena byla (jako malá výstavka) spousta dokumentů a zajímavých fotografií z mnoha oblastí života obce, připraveny byly kroniky a ve spolupráci se žákyněmi školy i obrazová prezentace, která byla nakonec alespoň částečně využita. Kronikář využil této příležitosti, zrekapituloval dosavadní práci na kronice i knize o obci a oznámil, že ukončil v roce 2014 zápisy do obecní kroniky (zdravotní stav, jiné úkoly, noviny apod.). V osvětové práci však bude dále pokračovat a věnovat se Kokorským novinám, besedám pro školní mládež i občany a dalšímu amatérskému bádání v oblasti regionální historie. Nového kronikáře pro zápisy se bohužel, přes opakované výzvy stávajícího kronikáře i vedení obce, dosud nepodařilo získat. Ze zajímavých fotografií pro pamětníky a čtenáře KN jsme vybrali technický záběr na dílnu někdejšího zámečnictví Eduarda a později Jaroslava Drozda, které ke Kokorám neodmyslitelně patřilo. (Foto archiv rodiny).

Kronikář děkuje všem věrným posluchačům a příznivcům, kteří v průběhu let prakticky žádnou z besed a přednášek nevynechali a vždy se o historické i současné dění v obci zajímali. Byli jsme potěšeni i účastí jedné z příštěhovalých rodin a jejich zájmem o tematiku (Kvapilovi), vždyť právě

novým občanům Kokor byla beseda také adresována. Trochu smutně působí (až na výjimky) opakovaná neúčast zastupitelů, i když odečteme jejich výraznější pracovní vytížení. Drobné občerstvení zajištěné obecním úřadem podtrhlo přátelskou atmosféru úspěšné besedy. Kronikář věří, že nebyla úplně poslední.

KŠ



NÁRODNÍ HÁZENÁ SOKOLA KOKORY - JARO 2016

Máme před sebou v redakci počítačově zpracovaný rozpis mistrovských zápasů národní házené na jarní sezónu od 16. 4. do 19. 6. Na šedesát barevných políček představuje jednotlivé zápasy mužů II. ligy, mužů oblastního přeboru, ale také nově premiérové boje starších a mladších žáků a dvou družstev mladších žákyň. Tedy rozsah opravdu velký se spoustou trenérské, ale i technicko organizační práce. 30 zápasů se sice koná na domácím hřišti, ale zájezdy na hřiště soupeřů jsou o to více, zejména ekonomicky náročnější. Muži, ale i žáci a žákyň vyjedou např. do Vítkovic, Chropyně, Staré Vsi, Albrechtic, Studénky, Rokytnice, Oseka, Opatovic nad Labem, Brna, Nelešovic, Podhorního Újezda, Veselí nad Moravou (na podzim to bylo navíc do Dobrušky a Humpolce).

Výkonnostní cíle pro muže A jsou jasné – udržet se ve II. lize. Před žákovskými družstvy jsou náročné ostré testy prvních mistrovských zápasů se silnými a mnohem zkušenějšími soupeři a snaha krok za krokem se pomalu (nebo lépe rychle) zlepšovat.

Před činovníky a trenéry je postaven úkol obrnit se trpělivostí a vytrvat v dosavadní velmi dobré práci, zabezpečit technické zázemí, dopravu, bezpečnost a kolektivního ducha svých družstev. Už v příštím čísle budeme vědět, co všechno se podařilo a jak jednotlivá družstva v mistrovských kláních obstála.

VALNÁ HROMADA SOKOLA KOKORY

V roce 2016 jsou valné hromady jednot i žup sdružených do České obce sokolské svolávány jako volební. Také v Kokorách byla volební valná hromada řádně svolána na 17. března do nově rekonstruovaného sálu sokolovny. Po krátkém prodlení se na jednání dostavilo 50 zletilých členů T. J. Sokol Kokory a valná hromada byla tudíž schopná usnášení. Oživením byla přítomnost 10 zástupců nově ustavených aktivních žakovských družstev národní házené. Vedením schůze byl pověřen člen výboru Ing. Petr Kostiha a spolkové jednání probíhalo podle schváleného programu a podle stanov ČOS, jakožto spolku hlavního.

Přednesené zprávy činovníků osvětlily náročnost této dobrovolné a záslužné spolkové práce, značné ekonomické i organizační požadavky související s naplňováním tělocvičného, sportovního, ale i společenského a kulturního poslání tělocvičné jednoty jako takové, ale i ve spolupráci s obcí, školou a ostatními účastníky spolkového života v Kokorách. Vyzvednuta byla zdárně

ukončená složitá budovatelská akce v rámci celostátního programu životního prostředí a zejména energetických úspor – **velká úprava budovy sokolovny**. Práce takového rozsahu a významu (za zhruba 5 milionů Kč) nebyly dosud v obci ve spolkové činnosti zaznamenány. Pro jejich dofinancování počítá T. J. Sokol i v budoucnu také s podporou dárců a sponzorů, ale i obce. Za obec Kokory vystoupila v rozpravě starostka obce paní Hana Zittová, která práci Sokola podpořila, stejně jako ostatní diskutující.



Klíčovým bodem programu byla volba nového výboru a delegátů na VH župy. Do výboru byli jednotlivě zvoleni: **starosta br. Radomír Veselský, místostarostka sestra Lenka Gogelová, jednatel br. Ludvík Láhner, a hospodářka sestra Anna Marková**. Ostatní činovníci byli (po doplnění kandidátky z pléna) zvoleni „an blok“. Jsou to bratři a sestry: Drahomíra Lörinczová (náčelní), Karel Bluma ml. (náčelník), Petr Kostiha (ved. odboru sportu), Alois Košťálek (vzdělavatel) a členové Vojtěch Franciška, Josef Brada, Pavel Uvíra, Pavel Děřda, Zdeněk Děřda, František Dostál, Vladimír Klvaňa, Tomáš Ohera, Jiří Horák a Jiří Habáň. Kontrolní komisi T. J. tvoří Alena Temlíková (předsedkyně), Jana Trávníčková a Blanka Štverková (členky).

Došlo tak k podstatnému rozšíření výboru, snad i s ohledem na perspektivní generační výměnu. (Pozn. a nahlédnutí do historie: Důstojný výbor Sokola za starostování ředitele měšťanky M. Hložka měl v roce 1932 20 členů, z toho 2 ženy, viz neupravené foto z archivu Sokola).

Na fotografii jsme poznali (zkuste je také najít) např. A. Veselského, F. Pavlíka, F. Vitoslavského, M. Hložka, nadučitele Přecechtěla s dcerou, J. Obzinu. J. Jiřika st., F. Matušku st., O. Bubeníka, M. Hrabalovou... Pamětníci snad poznají i další.

Ale zpět do současnosti:

Mezi hlavní úkoly kokorského Sokola v následujícím období patří: Udržení rozsahu a podpora sportu a cvičení, zejména v mládežnických kategoriích s důrazem na národní házenou a tradiční cvičební aktivity, ekonomické činnosti v rámci provozu celého areálu, spolkový rejstřík, napojení na veřejný vodovod včetně rekonstrukce vnitřních rozvodů. Získávání všestranné podpory od firem, členů Sokola i celé občanské veřejnosti pro splátku půjčky od obce Kokory. Důslednější ocenění trenérů a cvičitelů. Trvalá spolupráce s obcí, školou, místními spolky a také s rodiči cvičících a sportujících dětí. Všem, kteří se podíleli a podílejí na všestranné a mimořádně rozsáhlé činnosti T. J. Sokol i oddílu národní házené určitě patří velké poděkování.

KŠ

Práce byly prováděny tak, aby byly co nejvíce efektivní a prospěšné lesu, i když někteří neukáznění návštěvníci lesa se chovají navzdory těmto zásadám.



Příprava odpočinkového místa v obecním lese Háj., Foto E. Z.

Z důvodu zajištění vývoje a růstu nových dřevin bylo vystavěno celkem 1.800 m oplocenek a použito více než 600 ks kůlů a vzpěr, vyrobených z vlastních zdrojů, čímž se výrazně ušetřily náklady na tyto práce. Bylo použito kvalitní pletivo, aby bylo zabráněno okusu zvěří a zároveň jejímu úhynu zavěšením v nekvalitním oplocení. Nově zalesněné plochy byly pravidelně vyžínány, ošetřeny nátěry a postřiky proti okusu zvěří a bujení nežádoucí zeleně. Na celkem 11,9 hektarech došlo k prořezání a výchovnému probrání porostu pro zajištění přirozeného růstu dřevin. Z investičních nepěstebních prací byla zrealizována oprava lesní cesty nad střelnicí, odvodnění problémových míst a ohraničení odvodňovacích kanálů. V plánu na rok 2016 je osazení naučnými tabulemi.

Podařilo se zrealizovat částečnou výstavbu odpočinkového místa v prostoru bývalého muničního skladu, která bude v letošním roce doplněna o venkovní posezení a naučnou tabuli. (viz foto)

(Uvítáme náměty občanů na případné pojmenování tohoto odpočinkového místa, i s ohledem na jeho historii.)

Dále byla průběžně prováděna úprava a údržba cest a stezek, úklid nahodilého odpadu a likvidace černých skládek, které jsou jedním z velkých problémů při správě našeho lesa. Mimo nevyzpytatelných klimatických podmínek je nejvíce ohrožujícím vlivem v našem lese sám člověk:

- je mezi námi spousta lidí, kteří se bez zábrán rozhodnou zbavit odpadků, či suti vyvezením do lesa,
- jsou další lidé, kteří ničí les závody na čtyřkolkách, motorkách
- jsou i lidé, kteří kvůli vánočnímu stromku zničí 30-ti letý strom, a to jen kvůli jeho špičce,
- našli se i tací, kteří poškodili nové oplocenky ve snaze najít tam loni tak vzácné houby, o čemž jsem informoval již v minulých příspěvcích...

Absence prostředků, péče a vynaložených finančních prostředků v předešlých letech se nyní projevuje na vyšších nákladech na hospodaření, kdy je však nutno zdůraznit, že vyčleněné finanční prostředky na hospodaření v lese na rok 2015 byly využity adekvátně, smysluplně a co nejhospodárněji.

V rámci využití možnosti získání financování z dotačních prostředků EU a Olomouckého kraje již jsou a do budoucna nadále budou využívány vyhlášené dotační tituly ve vztahu k hospodaření v lese.

Musíme si uvědomit, že příroda je nedílnou součástí našich životů a je třeba se o ni také tak starat a vážit si jí. Je také třeba mít na paměti, že bude nedílnou součástí životů i dalších generací a proto je náš přístup k ní tak důležitý.

LR

(V článku byly použity také materiály firmy ZAKATO, s jejím souhlasem)

HOSPODAŘENÍ V OBECNÍM KOKORSKÉM LESE 2015

Práce v lese pro rok 2015 byly zahájeny ve snaze dosáhnout ozdravení a obnovy lesa – odstraněním porostů napadených kůrovcem, jakož i nápravou několikaletého výpadku obnovních a pěstebních prací. Bylo třeba rychle uklidit vytěžené plochy, vyčistit a vyfrézovat staré holiny, dávno pohlčené náletovými porosty, zpřístupnit cesty a hlavně rozdělit priority prováděné práce, ve spolupráci s firmou ZAKATO, zabezpečující lesnicko-technické služby v našem lese.

MALÁ KOPANÁ

Oddíl malé kopané 1. AC Kokoráček zahájil jarní část soutěže zápasem na domácím hřišti s Kancama Citov porážkou 1:2. Celý zápas jsme vedli a před koncem zápasu se k nám štěstí otočilo zády. Další zápasy na domácím hřišti budou hlášeny v místním rozhlase.

Ohlednutí za Sportovním plesem,

Letos ples vyšel na svátek Josefa a některé Pepíky jsme tam mohli i zahlédnout. K tanci a poslechu hrála velmi oblíbená kapela Los Playboys která to pěkně rozproudila až do pozdních hodin. Pro návštěvníky plesu bylo překvapením vystoupení orientálních tanců a soutěž o nejlepší lyžařský tým. Jelikož nám toho sněhu letos moc nenapadlo tak jsem podomácku vyrobil lyže a lyžovalo se aspoň na ples. Zúčastněné týmy bojovaly až do cílové pásky a některým to dalo pořádně zabrat. Finále ovládli domácí fotbalisté a ti získali soudek piva. Fotbalisté děkují všem dárcům a sponzorům za poskytnuté dary do tomboly a také dobrovolníkům v obsluze na plesu. Hlavní cena - zájezd do Chorvatska putovala podle informací až za Kroměříž. **Příští ples je už naplánován na 18. 3. 2017 a hraje opět kapela Los Playboys.**

Zahájení prázdnin je naplánované na 25. 6. O programu dne budete informováni na plakátech.

Pavel Poučenský



Starší žáci s trenérem Bc. Jiřím Habáněm, Foto redakce



Poprvé skutečný mistrovský zápas., Foto redakce

MALÝ FESTIVAL NÁRODNÍ HÁZENÉ

První kolo mistrovských soutěží oblastního přeboru národní házené soustředilo na hřiště u sokolovny v neděli 17. dubna 6 družstev, tedy jev v nedávné minulosti nevídaný. Kokorské mladší žačky A, B se utkaly mezi sebou, starší žáci hostili Starou Ves a muži B se postavili proti družstvu Chropyně. Na hřišti bylo živo, tak jak jsme bývali zvyklí před léty. Pěkné odpoledne, slušná návštěva včetně rodičů děvčat i žáků, spokojení fanoušci i obětaví pořadatelé. Na výsledcích tolik nezáleželo, všichni byli rádi, že začátek jarní sezóny probíhá v tradičním házenkářském duchu. Nechybělo ani tradiční občerstvení a tombola, ani fanoušci a diváci z okolí.. Dlouholetí příznivci národní házené i organizátoři ze střední generace měli z nastoupené cesty nefalšovanou sportovní radost a uspokojení.

POZVÁNKA NA AKCI PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Obec Kokory ve spolupráci se ZŠ a MŠ Kokory a dobrovolnými hasiči Kokory pořádá v sobotu dne 30. dubna v 17.00 hod. na starém hřišti pod Bramborem tradiční Slet čarodějnic. Pro všechny bude připraveno občerstvení a děti dostanou k opékání špekáčky. Bude vyhodnocena soutěž o nejkrásnější čarodějnic. Všichni občané a děti jsou starostkou a ostatními spoluorganizátory srdečně zváni.

